

Sygn. akt I C 1044/17

WYROK ZAOCZNY W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 26 kwietnia 2018 roku

Sąd Rejonowy w Kutnie I Wydział Cywilny

w składzie:

Przewodniczący: SSR Paweł Wrześciński

Protokolant: staż. Justyna Madalińska

po rozpoznaniu w dniu 26 kwietnia 2018 roku w Kutnie

na rozprawie

sprawy z powództwa (...) z siedzibą w V.

przeciwko I. R.

o zapłatę

oddala powództwo.

Sygn. akt I C 1044/17

UZASADNIENIE

Pozwem wniesionym w dniu 10 sierpnia 2017 r. powódka (...) z siedzibą w V. na (...) wniosła o zasądzenie od pozwanej I. R. kwoty 2.598,00 zł wraz z odsetkami umownymi w wysokości odsetek maksymalnych za opóźnienie liczonymi od kwoty 2.000,00 zł od dnia 19 stycznia 2017 r. do dnia zapłaty oraz kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych. Powódka wskazała, że w związku z zawarciem umowy cesji wierzytelności strona powodowa nabyła wierzytelności przysługujące spółce (...) Sp. z o. o. (działającej za pośrednictwem spółki (...) Sp. z o. o.) względem pozwanej z tytułu umowy pożyczki udzielonej dnia 17 listopada 2016 r. Dzień spłaty pożyczki został określony na 18 stycznia 2017 r., a całkowita kwota do spłaty wynosiła 2.000,00 zł. Pożyczka została udzielona w ramach promocji polegającej na zwolnieniu z obowiązku zwrotu całości lub części kosztów związanych z udzieloną pożyczką. Jednocześnie zgodnie z treścią Regulaminu (...), w przypadku braku terminowej spłaty udzielonej pożyczki, warunki promocyjne przestawały obowiązywać i pożyczkobiorca (strona pozwana) zobowiązany był do spłaty pożyczki wraz z kosztami, które zostały objęte rabatem. Pozwana dokonała częściowej spłaty w kwocie 0,00 zł. W konsekwencji niniejszym pozwem powódka dochodziła zapłaty kwoty 2.598,00 zł, na którą składa się pożyczka w kwocie 2.000,00 zł oraz prowizja w kwocie 598,00 zł. Zgodnie ze wskazaniem strony powodowej koszty pożyczki nie zawierają odsetek skapitalizowanych. Nadto powódka wskazała, że spółka (...) Sp. z o. o. podjęła liczne próby kontaktu ze stroną pozwaną celem wezwania do spłaty zadłużenia, w związku z brakiem reakcji strony pozwanej na próby polubownej spłaty zadłużenia, spółka (...) Sp. z o. o. podjęła działania windykacyjne opisane w ramowej umowie pożyczki, jednakże nie przyniosły one rezultatu, za działania te powódka nie pobrała żadnych opłat od strony pozwanej i nie są one objęte żądaniem niniejszego powództwa. W związku z faktem, że opisane działania windykacyjne nie przyniosły żadnego rezultatu, spółka (...) Sp. z o. o. podjęła decyzję o cesji na rzecz powódki wierzytelności przysługujących w stosunku do pozwanej.

/pozew – k. 2-4v/

Sąd stwierdził brak podstaw do wydania w przedmiotowej sprawie nakazu zapłaty w postępowaniu upominawczym, skierował sprawę do postępowania zwykłego w postępowaniu uproszczonym.

/postanowienie z dnia 23 stycznia 2018 r. – k. 29/

Odpis pozwu wraz z zawiadomieniem o terminie rozprawy został doręczony pozwanej w trybie art. 139 § 1 k.p.c. Pozwana nie stawiała się na rozprawie, nie żądała przeprowadzenia rozprawy pod jej nieobecność i nie złożyła żadnych wyjaśnień.

/protokół rozprawy z dnia 26 kwietnia 2018 r. – k. 36/

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

(...) Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w W. (KRS (...)), której współnikiem była (...) Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w W., prowadziła działalność gospodarczą polegającą na udzielaniu pożyczek, działając za pośrednictwem spółki (...) Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w W. (pośrednik) i (...) Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w W. (operator), po spełnieniu przez pożyczkobiorcę warunków określonych w ramowej umowie pożyczki. Umowa była zawierana w momencie zaksięgowania przelewu kwoty pożyczki na koncie bankowym pożyczkobiorcy. Warunkiem zawarcia umowy oraz udzielenia pożyczki było uprzednie zarejestrowanie się pożyczkobiorcy na stronie internetowej pożyczkodawcy oraz dokonanie przelewu potwierdzającego rejestrację, złożenie prawidłowego wniosku o udzielenie pożyczki, który został zaakceptowany przez pożyczkodawcę. Wniosek o udzielenie pożyczki zarejestrowany pożyczkobiorca mógł złożyć wyłącznie za pośrednictwem formularza internetowego. Po poprawnym wypełnieniu formularza internetowego wymagana była weryfikacja klienta, w tym zakresie przewidziane były dwa sposoby do wyboru: za pośrednictwem usługi (...), gdzie klient był przekierowany na stronę bankowości elektronicznej lub weryfikacja za pomocą przelewu potwierdzającego rejestrację, dokonanego na dane przekazane przez pożyczkodawcę, któremu tytuł przelewu miał odpowiadać tekstowi przekazanemu klientowi drogą elektroniczną przez pożyczkodawcę. Pożyczkobiorca nie mógł w tym samym czasie korzystać z więcej niż jednej pożyczki. Wniosek o udzielenie kolejnej pożyczki mógł zostać złożony dopiero po całkowitym zwrocie wcześniejszej pożyczki i uiszczeniu należnej prowizji oraz odsetek. Na całkowity koszt pożyczki składała się prowizja jako opłata należna pożyczkodawcy z tytułu udzielenia umowy pożyczki zgodna z Tabelą Opłat oraz odsetki. Należność z tytułu udzielonej pożyczki stawała się wymagalna w dniu spłaty określonym w warunkach umowy. Pożyczkobiorca zobowiązywał się do spłaty pożyczki w terminie spłaty pożyczki, pożyczka nie była oprocentowana. Jeżeli pożyczka lub jej część nie została uiszczona w terminie pożyczkobiorca zobowiązany był do zapłaty odsetek za nieterminową płatność pożyczki. Pożyczkodawca zastrzegł sobie możliwość naliczania odsetek za zwłokę w wysokości odsetek maksymalnych za opóźnienie stosownie do treści 481 § 2 Kodeksu cywilnego tj. dwukrotności wysokości odsetek ustawowych za opóźnienie.

/dowód: ramowa umowa pożyczki z dnia 17 listopada 2016 r. wraz z Tabelą Opłat – k. 8-11, odpis z KRS spółki (...) Sp. z o. o. – k. 24-24v/

(...) Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w W. udzielała m.in. pożyczek w ramach Regulaminu (...)Pierwsza pożyczka za darmo”. Uczestnikami promocji mogły być osoby fizyczne ubiegające się o pożyczkę i nieposiadające wcześniej pożyczki udzielonej za pośrednictwem platformy E..pl. W ramach tej promocji na pierwszą pożyczkę, o którą aplikował klient, był przyznawany rabat w wysokości 100% kosztów pożyczki. Zgodnie z treścią Regulaminu (...), w przypadku braku terminowej spłaty udzielonej pożyczki, warunki promocyjne przestawały obowiązywać i pożyczkobiorca zobowiązany był do spłaty pożyczki wraz ze standardową opłatą prowizyjną.

/dowód: Regulaminu (...)Pierwsza pożyczka za darmo” – k. 7-7v/

(...) Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w W. w profilu klienta określiła warunki pożyczki nr (...) na kwotę 2.000,00 zł, opłata administracyjna 0,00 zł, data udzielenia pożyczki 17.11.2016 r., termin wymagalności 18.01.2017 r. Do tej pożyczki miały znaleźć zastosowanie postanowienia ramowej umowy pożyczki. Z kolei (...) Spółka

z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w W. potwierdziła warunki pożyczki promocyjnej nr (...) na kwotę 2.000,00 zł, prowizja 0,00 zł, odsetki 0,00 zł, całkowity koszt pożyczki 0,00 zł, całkowita kwota do zapłaty 2.000,00 zł, roczna stopa oprocentowania pożyczki 0%, termin spłaty pożyczki 18.01.2017 r., (...) 0% oraz warunki pożyczki w przypadku nieterminowej spłaty pożyczki promocyjnej nr (...) na kwotę 2.000,00 zł, prowizja 598,00 zł, odsetki 33,88 zł, całkowity koszt pożyczki 631,88 zł, całkowita kwota do zapłaty 2.631,88 zł, roczna stopa oprocentowania pożyczki 10%, termin spłaty pożyczki 18.01.2017 r., (...) 366,47%, ze wskazaniem, że warunki pożyczki promocyjnej przestają obowiązywać automatycznie (bez konieczności składania oświadczeń przez którąkolwiek ze stron umowy) w przypadku jakiegokolwiek naruszenia przez pożyczkobiorcę warunków spłaty przyznanej pożyczki promocyjnej; po anulowaniu warunków spłaty pożyczki promocyjnej, pożyczkobiorca zobowiązany jest do spłaty pożyczki wraz z prowizją oraz wszelkimi kosztami, wskazując, że Regulamin (...) dostępny jest na stronie internetowej (...)

/dowód: informacja o profilu klienta – wydruk z systemu komputerowego (...) Sp. z o. o. – k. 5, potwierdzenie zawarcia umowy pożyczki nr (...) k. 12/

W dniu 17 listopada 2016 r. (...) Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w W. dokonała przelewu kwoty 2.000,00 zł tytułem pożyczki numer (...), w tytule wskazując odbiorcę przelewu jako I. R..

/dowód: informacja o profilu klienta – wydruk z systemu komputerowego (...) sp. z o. o. – k. 5, wydruk z rachunku (...) sp. z o.o. – k. 13-14/

W dniu 1 marca 2017 r. (...) z siedzibą w V. na (...) (numer w rejestrze (...)) oraz (...) Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w W. (KRS (...)) zawarły umowę cesji wierzytelności, której przedmiotem było nabycie przez (...) od (...) Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w W. wierzytelności wymienionych w Potwierdzeniu Transakcji Kredytowego Instrumentu Pochodnego nr PL (...).

/dowód: umowa cesji wierzytelności – k. 25-27, załącznik A z dnia 1 marca 2017 r. – k. 6, odpis z rejestru spółek dotyczący strony powodowej – k. 19-22, odpis z KRS spółki (...) Sp. z o. o. – k. 24-24v/

W dniu 19 marca 2017 r. (...) z siedzibą w V. na (...) wystosowała do I. R. pisemne zawiadomienie o nabyciu wierzytelności oraz pisemne wezwanie do zapłaty kwoty 2.641,12 zł w terminie 14 dni od otrzymania wezwania. Na dochodzoną kwotę składały się: kwota pożyczki 2.000,00 zł, opłata administracyjna naliczona na podstawie ramowej umowy pożyczki w kwocie 598,00 zł oraz kwota odsetek maksymalnych za opóźnienie w wysokości 43,12 zł

/dowód: wezwanie do zapłaty oraz zawiadomienie o dokonanej cesji wierzytelności z potwierdzeniem nadania – k. 15-17/

Powyższy stan faktyczny sąd ustalił w oparciu o przywołane dowody.

Wprawdzie dołączona do pozwu ramowa umowa pożyczki pozwala poczynić ustalenia odnośnie zasad udzielania pożyczek pożyczkobiorcom w ramach prowadzonej przez (...) Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w W. (KRS (...)), za pośrednictwem spółki (...) Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w W. (pośrednik) i (...) Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w W. (operator), działalności gospodarczej, jednakże analiza zapisów tej umowy oraz pozostałych dokumentów odnoszących się do przedłożonych przez powoda warunków pożyczki nr (...), nie dają podstaw do przyjęcia, że strony faktycznie łączyła umowa pożyczki nr (...), w szczególności na warunkach wskazanych przez stronę powodową.

Należy zauważyć, że zgodnie z warunkami ramowej umowy pożyczki dopiero po zawarciu tej umowy następowało uruchomienie środków we wnioskowanej wysokości oraz ich wypłacenie na rachunek bankowy wskazany przez klienta we wniosku o pożyczkę. Wniosek o udzielenie pożyczki zarejestrowany pożyczkobiorca mógł złożyć wyłącznie za pośrednictwem formularza internetowego zamieszczonego na stronie internetowej spółki. Pożyczkobiorca nie mógł w tym samym czasie korzystać z więcej niż jednej pożyczki.

Rejestracja pozwanej w systemie informatycznym spółki miała mieć miejsce w dniu 17 listopada 2016 r. i tego samego dnia miała być już zawarta umowa pożyczki. Strona powodowa nie przedłożyła ani pisemnego, ani jakiegokolwiek innego potwierdzenia wskazanych warunków umowy pożyczki przez pozwaną. Złożone potwierdzenie zawarcia umowy stanowi oświadczenie wyłącznie pożyczkodawcy, brak natomiast oświadczenia pożyczkobiorcy, z którego wynikałoby, że akceptuje wskazane warunki pożyczki, takiej akceptacji nie sposób wywieść z ogólnych postanowień ramowej umowy pożyczki. Należy zauważyć, że weryfikacja klienta miała nastąpić za pośrednictwem usługi (...) lub za pomocą przelewu potwierdzającego rejestrację, dokonanego na dane przekazane przez pożyczkodawcę. Strona powodowa nie przedstawiła dokumentów potwierdzających spełnienie przewidzianej w umowie procedury weryfikacji pożyczkobiorcy, a tym samym potwierdzenia przez klienta warunków ramowej umowy pożyczki. Udzielenie pożyczki miał poprzedzać wniosek pożyczkobiorcy złożony za pośrednictwem formularza internetowego, strona powodowa takiego wniosku nie przedłożyła. Brak również potwierdzenia przez pożyczkobiorcę akceptacji dla zawarcia konkretnej pożyczki w ramach promocji polegającej na zwolnieniu z obowiązku zwrotu całości lub części kosztów związanych z udzieloną pożyczką, jak również konsekwencji za naruszenie warunków promocji.

Stanowiąca podstawę żądania pozwu umowa kwalifikuje się jako umowa o kredyt konsumencki, umowa ta miała być zawierana przy wykorzystaniu środków porozumiewania na odległość. W takim przypadku obowiązek doręczenia umowy o kredyt konsumencki zostaje spełniony poprzez doręczenie umowy za pośrednictwem internetu np. poprzez przechowywanie oświadczeń wymienianych pomiędzy pożyczkodawcą i konsumentem w systemie i udostępnienie wersji elektronicznej konsumentowi m.in. poprzez możliwość wydruku. Jak każda umowa, tak i umowa zawarta na odległość dla swego istnienia wymaga wymiany zgodnych oświadczeń woli obu stron, co w przypadku umowy pożyczki wymaga oświadczenia biorącego pożyczkę, że zobowiązuje się on zwrócić tę samą ilość pieniędzy lub rzeczy (art. 720 k.c.). Takiego oświadczenia woli pozwanej nie da się wywieść z przedłożonych do akt sprawy dokumentów. Nie sposób przyjąć, że we wskazanym przez powoda dniu faktycznie doszło do zawarcia przez strony umowy pożyczki na warunkach określonych przez powoda.

Podkreślenia wymaga również okoliczność, że dokumentem w aspekcie przepisów Kodeksu postępowania cywilnego o dowodach jest oryginał dokumentu. Strona może co prawda zamiast oryginału złożyć odpis dokumentu, jednakże jego zgodność z oryginałem powinna zostać poświadczona przez notariusza albo przez występującego w sprawie pełnomocnika strony będącego adwokatem, radcą prawnym, rzecznikiem patentowym lub radcą Prokuraturii Generalnej Rzeczypospolitej Polskiej (zob. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 29 kwietnia 2009 r., II CSK 557/08, niepubl.). Niepoświadczona podpisem strony kserokopia nie jest dokumentem, nie ma zatem mocy dowodowej i nie może stanowić podstawy do dokonywania ustaleń faktycznych.

Fachowy pełnomocnik strony powodowej powinien być świadomy wystąpienia negatywnych konsekwencji procesowych w przypadku zaniedbania powinności udowodnienia dochodzonych roszczeń poprzez złożenie do akt sprawy jedynie niepoświadczonych za zgodność kserokopii dokumentów. Nie ulega wątpliwości, że należało przyjąć odpowiednio wysoki miernik staranności po stronie powodowej co do konieczności podejmowania czynności procesowych, uwzględniający zawodowe kwalifikacje pełnomocnika.

Przedłożony przez powoda wydruk ramowej umowy pożyczki w żaden sposób nie identyfikuje osoby pożyczkobiorcy i nie może stanowić potwierdzenia złożenia przez pozwaną oświadczenia woli, z którego wynikałaby akceptacja zapisów tej umowy. Faktu złożenia przez pozwaną oświadczenia woli odnośnie wskazanych przez powoda warunków umowy pożyczki nie sposób wywieść z pozostałych przedłożonych w sprawie dokumentów. W oparciu o twierdzenia powoda oraz przedłożone dokumenty nie sposób ustalić, na jakich konkretnych warunkach była przekazywana kwota 2.000,00 zł, z jakiego tytułu, czy odbywało się to zgodnie z warunkami ramowej umowy pożyczki, czy też regulaminu promocji, czy przekazanie tej kwoty faktycznie nastąpiło na rachunek bankowy strony pozwanej.

Powód przedłożył wyciąg z wydruku z rachunku bankowego pożyczkodawcy. Jednakże nie wynika z niego, że doszło do faktycznej wypłaty kwoty pożyczki na rachunek bankowy należący do pożyczkobiorcy. Wśród dokumentów złożonych przez powoda m.in. wydruku z rachunku nie można ustalić, czy wskazany przelew rzeczywiście miał miejsce, brak jest również wykazania, że wskazany w tytule numer rachunku rzeczywiście należał do pozwanej. Brak potwierdzenia, że ze

wskazanego rachunku bankowego została dokonana przez pozwaną na etapie weryfikacji klienta opłata rejestracyjna lub, że rachunek ten został przypisany za pomocą usługi (...). Zatem brak dowodu przekazania środków pieniężnych pozwanej, jak również złożenia zgodnego oświadczenia woli co do zawarcia opisanej przez powoda umowy pożyczki.

Z twierdzeń powoda wynika, że pozwana złożyła wniosek o pożyczkę za pośrednictwem formularza zamieszczonego na stronie internetowej (...)pl. (...) nie przedłożył jednakże ani wydruku potwierdzającego poprawne wypełnienie przez pozwaną formularza na podanej stronie internetowej, ani żadnego dokumentu potwierdzającego dokonanie przez pozwaną tzw. przelewu weryfikacyjnego, bądź też potwierdzenia rejestracji pozwanej w systemie bankowości elektronicznej, o którym mowa w postanowieniach ramowej umowy pożyczki.

Nie sposób również podzielić zawartego w uzasadnieniu pozwu twierdzenia powoda, że pozwana dokonała częściowej spłaty pożyczki, a tym samym nie kwestionowała powstałego zobowiązania. Brak bowiem dokumentów, które potwierdzałyby wskazane okoliczności, zresztą zgodnie ze wskazaniem pozwu kwota spłaty miała wynosić 0,00 zł.

Wskazać należy, że na powodzie, jako podmiocie inicjującym postępowanie cywilne, ciążył obowiązek przedstawienia podstawy faktycznej dochodzonych roszczeń (art. 187 § 1 pkt 2 k.p.c.) oraz dowodów na jej poparcie (art. 232 k.p.c.).

W obecnie obowiązującym stanie prawnym to strony obowiązane są wskazywać dowody dla stwierdzenia faktów, z których wywodzą skutki prawne. Nie jest rolą sądu prowadzenie dochodzenia w celu uzupełnienia bądź wyjaśnienia twierdzeń stron i wykrycia środków dowodowych pozwalających na ich udowodnienie, ani też sąd nie jest zobowiązany do przeprowadzenia z urzędu dowodów zmierzających do wyjaśnienia istotnych okoliczności sprawy (zob. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 17 grudnia 1996 r., I CKU 45/96, OSNC 1997/6 – 7/76).

Zgodnie z art. 232 zd. 1 k.p.c. to na stronach spoczywa ciężar prowadzenia postępowania dowodowego dla stwierdzenia faktów, z których strony te wywodzą skutki prawne. Powód był reprezentowany przez profesjonalnego pełnomocnika w osobie radcy prawnego. Nie ulega wątpliwości, że to na powodzie spoczywał ciężar wykazania występowania wszystkich przesłanek wykazujących istnienie roszczenia pieniężnego i faktyczny zakres tego roszczenia. Nie ulega wątpliwości, iż pełnomocnik powoda w tym zakresie miał możliwość przytoczenia określonych twierdzeń oraz zgłoszenia stosownych wniosków dowodowych już w pozwie. Oczywistym jest, iż jeżeli strona nie zgłosiła twierdzeń i dowodów w pozwie, odpowiedzi na pozew lub dalszym piśmie przygotowawczym, a w sprawie nie występują okoliczności usprawiedliwiające późniejsze ich powołanie, to sąd obowiązany jest pominąć te twierdzenia i wnioski dowodowe.

Zgodnie z art. 6 § 2 k.p.c. strony i uczestnicy postępowania obowiązani są przytaczać wszystkie okoliczności faktyczne i dowody bez zwłoki, aby postępowanie mogło być przeprowadzone sprawnie i szybko. Strona może aż do zamknięcia rozprawy przytaczać okoliczności faktyczne i dowody na uzasadnienie swoich wniosków lub dla odparcia wniosków i twierdzeń strony przeciwnej. Sąd pomija spóźnione twierdzenia i dowody, chyba że strona uprawdopodobni, że nie zgłosiła ich we właściwym czasie bez swojej winy lub że uwzględnienie spóźnionych twierdzeń i dowodów nie spowoduje zwłoki w rozpoznaniu sprawy albo że występują inne wyjątkowe okoliczności. Sąd pomija twierdzenia i dowody, jeżeli są powoływane jedynie dla zwłoki lub okoliczności sporne zostały już dostatecznie wyjaśnione (art. 217 § 1-3 k.p.c.).

Nie ulega wątpliwości, że powód jest podmiotem, który zawodowo trudni się ściąganiem wierzytelności, wskazuje na to chociażby treść przedłożonej przez powoda umowy sprzedaży wierzytelności. Powód korzysta z pomocy fachowych pełnomocników i nie jest ograniczony czasowo w odpowiednim i właściwym przygotowaniu, przy uwzględnieniu regulacji art. 207 § 6 k.p.c., treści pozwu, powód winien więc już w pozwie zgłosić wszelkie twierdzenia i dowody, aby nie spowodować zwłoki w rozpoznaniu sprawy. Treść powyższego przepisu, mająca na względzie wymuszenie na stronach realizację zasady koncentracji materiału dowodowego, nie wskazuje na możliwość pominięcia dowodów i twierdzeń przez sąd, ale zobowiązuje sąd do ich pominięcia, o ile oczywiście nie zostaną wykazane okoliczności wymienione w art. 207 § 6 k.p.c. wyłączające ową prekluzję, czyli brak winy lub niespowodowania zwłoki

w rozpoznaniu sprawy. Należy zauważyć, że do chwili wydania wyroku powód nie zgłosił dalszych wniosków dowodowych, które mogłyby być przeprowadzone bez zwłoki w rozpoznaniu przedmiotowej sprawy.

Sąd zważył, co następuje:

Przedmiotowe powództwo nie zasługiwało na uwzględnienie.

Materiał dowodowy przedłożony przez stronę powodową nie pozwalał uznać, że powód wykazał zasadność roszczenia oraz z czego wywodzi kwoty dochodzone pozwem.

Należy zauważyć, że zagadnienie legitymacji czynnej powoda przynależy do prawa materialnego i tym samym podlega badaniu przez sąd niezależnie od treści zarzutów przywołanych w odpowiedzi na pozew, albowiem legitymacja czynna, jak i bierna jest opartym na prawie materialnym uprawnieniem do występowania w charakterze strony w konkretnej sprawie sądowej. Wymóg jej posiadania stanowi przesłankę merytorycznego rozpoznania sprawy, badaną przez sąd w chwili orzekania, gdyż jej brak po stronie choćby jednej ze stron postępowania skutkuje oddaleniem powództwa, a o powyższym niewątpliwie winien wiedzieć powód reprezentowany w przedmiotowej sprawie przez fachowego pełnomocnika. Nie budzi zatem wątpliwości, iż na powodzie spoczywał obowiązek wykazania faktu nabycia spornej wierzytelności od podmiotu, z którym pozwana zawarła umowę.

Zgodnie z art. 6 k.c. ciężar udowodnienia faktu mającego istotne znaczenie spoczywa na stronie, która z faktu tego wywodzi skutki prawne. Zasada skonkretyzowana w tym przepisie jest jasna – kto powołując się na przysługujące mu prawo, żąda czegoś od innej osoby, obowiązany jest udowodnić okoliczności faktyczne uzasadniające to żądanie. Zaprzeczenie okolicznościom dokonane przez stronę przeciwną wywołuje ten skutek, że istotne dla sprawy fakty stają się sporne i muszą być udowodnione. W razie ich nieudowodnienia sąd oceni je na niekorzyść strony, na której spoczywał ciężar dowodu, chyba że miał możliwość przekonać się o prawdziwości twierdzeń na innej podstawie. Jeżeli strona powodowa udowodniła fakty przemawiające za zasadnością powództwa, to na stronie pozwanej spoczywa ciężar udowodnienia ekscepcji i faktów uzasadniających jej zdaniem oddalenie powództwa (zob. wyrok Sądu Najwyższego z 20 kwietnia 1982 r., I CR 79/82, niepubl.). Wobec niewykazania zgłoszonych twierdzeń, sąd pomija te twierdzenia jako gołosłowne.

Zgodnie z art. 509 § 1 i 2 k.c. wierzyciel może bez zgody dłużnika przenieść wierzytelność na osobę trzecią, chyba że sprzeciwiałoby się to ustawie, zastrzeżeniu umownemu albo właściwości zobowiązania (przelew), wraz z wierzytelnością przechodzą na nabywcę wszelkie związane z nią prawa, w szczególności roszczenie o zaległe odsetki. Umowa sprzedaży, zamiany, darowizny lub inna umowa zobowiązująca do przeniesienia wierzytelności przenosi wierzytelność na nabywcę, chyba że przepis szczególny stanowi inaczej albo że strony inaczej postanowiły (art. 510 § 1 k.c.). Przedmiotem przelewu jest wierzytelność, czyli prawo podmiotowe przysługujące wierzycielowi do żądania od dłużnika, aby spełnił świadczenie. Istotne jest to, aby owa wierzytelność istniała, nadto aby cedent miał prawną możliwość nią rozporządzać. Dłużnikowi przysługują przeciwko nabywcy wierzytelności wszelkie zarzuty, które miał przeciwko zbywcy w chwili powzięcia wiadomości o przelewie, w tym także zarzut przedawnienia roszczenia (art. 513 § 1 k.c.).

Niewątpliwie powód jako nabywca wierzytelności winien dysponować całością dokumentacji związanej z nabytą wierzytelnością i jako profesjonalista w swej dziedzinie, winien wykazać w postępowaniu sądowym, w jaki sposób i w oparciu o jakie dokumenty określił wysokość dochodzonego roszczenia, jak również fakt wstąpienia w uprawnienia wierzyciela w ramach danego stosunku zobowiązaniowego, a w konsekwencji, że powód posiada własną legitymację czynną do wystąpienia z przedmiotowym żądaniem zapłaty.

W niniejszej sprawie powód nie zdołał wykazać, z czego wynika kwota dochodzona pozwem, że wierzytelność we wskazanych kwotach faktycznie istnieje, a ponadto że powód posiada własną legitymację czynną do wystąpienia z przedmiotowym żądaniem zapłaty.

Brak potwierdzenia przez pozwaną konkretnych warunków pożyczki nr (...), brak wykazania faktycznej wypłaty kwoty pożyczki na rachunek bankowy pożyczkobiorcy, nie dają uzasadnionych podstaw do przyjęcia, że strony łączyła wskazana umowa pożyczki zawarta w oparciu o ustalenia ramowej umowy pożyczki.

Wskazane powyżej okoliczności nie pozwalają sądowi skutecznie dokonać prawidłowej oceny zasadności żądania pozwu, stwierdzić, na jakiej podstawie została naliczona dochodzona należność, a tym samym czy roszczenie strony powodowej jest zasadne, czy strony w ogóle łączyła umowa o treści wskazanej przez powoda, a także, czy powód wstąpił w prawa wierzyciela w ramach konkretnego stosunku zobowiązaniowego.

Nie ulega wątpliwości, że nie wystarczy zgłosić do sądu żądanie zasądzenia odpowiedniej kwoty, ale trzeba to żądanie udowodnić, zarówno co do zasady, jak i co do wysokości. Ponadto wskazać należy, że będąca przedmiotem cesji wierzytelności należność wskazana przez powoda musi być realna i przedstawiać faktyczną wysokość wierzytelności. Z kolei dłużnik ma prawo skutecznie kwestionować zasadność oraz kwotę swego zadłużenia. W przeciwnym wypadku mogłoby dochodzić do różnorodnych nadużyć ze strony działających obecnie różnych podmiotów zajmujących się profesjonalnie skupem wierzytelności. Przerzucenie ciężaru dowodu na dłużnika będącego konsumentem, który nie dysponuje często dowodami wpłat, ani też nie wie, jaka jest dokładnie wysokość jego zadłużenia byłoby niewątpliwie niezasadne i w wielu wypadkach niewykonalne dla dłużnika.

Zgodnie z przepisem art. 339 k.p.c., o ile zaistnieją po temu przesłanki określone w § 1, sąd może wydać wyrok zaoczny przyjmując za prawdziwe twierdzenia powoda o okolicznościach faktycznych przytoczonych w pozwie (§ 2). Wprowadzone przez ten przepis swoiste domniemanie zgodności twierdzeń powoda z rzeczywistym stanem rzeczy nie zwalnia jednak powoda od przytoczenia faktów, które są niezbędne do dokonania subsumpcji materialnoprawnej, stanowiącej faktyczną i materialnoprawną podstawę wyroku. Sąd obowiązany jest bowiem, nawet przy uznaniu twierdzeń powoda za prawdziwe, dokonać prawidłowej oceny zasadności żądania pozwu opartego na tych twierdzeniach, z punktu widzenia prawa materialnego (zob. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 6 czerwca 1997 r., I CKU 87/97, Lex nr 30397, podobnie wyrok Sądu Najwyższego z dnia 15 września 1967 r., III CRN 175/97, OSNCP 1968, nr 8-9, poz. 142).

Gospodarzem procesu cywilnego jest powód, który kierując do sądu określone żądanie ma obowiązek wykazać jego zasadność, w przypadku wyroku zaocznego wskazując jedynie wszelkie niezbędne okoliczności faktyczne uzasadniające żądanie. Nie czyniąc tego naraża się na negatywne konsekwencje procesowe.

W przedmiotowej sprawie, strona powodowa nie uczyniła zadość tym obowiązkom, a zatem w konsekwencji, wobec nieprzytoczenia twierdzeń uzasadniających istnienie tytułu prawnego strony powodowej do żądania zapłaty, należało oddalić przedmiotowe powództwo w całości jako nieuzasadnione i nieudowodnione.

Zgodnie z art. 339 § 1 k.p.c. w zw. z art. 340 k.p.c., jeżeli pozwany nie stawił się na posiedzenie wyznaczone na rozprawę albo mimo stawienia się nie bierze udziału w rozprawie, jeżeli nie żądał przeprowadzenia rozprawy w swej nieobecności albo nie składał już w sprawie wyjaśnienia ustnie lub na piśmie, sąd wyda wyrok zaoczny.

Z tych względów w oparciu o przywołane przepisy sąd wyrokiem zaocznym oddalił przedmiotowe powództwo.

\